

מ"ת (תל אביב) 44498-06-19 - מדינת ישראל נ' א.ד.

מ"ת (תל-אביב-יפו) 44498-06-19 - מדינת ישראל נ' א.ד. שלום תל-אביב-יפו

מ"ת (תל-אביב-יפו) 44498-06-19

מ"ת (תל-אביב-יפו) 8010-05-19

מדינת ישראל

נגד

א.ד. (עציר)

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

[08.07.2019]

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק

החלטה

לפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים בשני התיקים שבכותרת.

רקע ותמצית טענות הצדדים

כתב האישום ובקשת המעצר

1. כנגד המשיב הוגש ביום 20.6.2019 כתב אישום המייחס לו עבירות של הפרת הוראה חוקית ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. נוכח העובדה כי החלטתי מתייחסת אף למצבו הנפשי של המשיב, יתאפשר פרסומה ללא ציון שמו המלא.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.6.2019 תקף המשיב את המתלוננת, בת זוגו, בחדר בית מלון הממוקם בתל-אביב, וזאת על רקע ויכוח שנתגלע בין שניהם הנוגע לצריכת סמים מסוכנים על-ידי המשיב. נטען, כי המשיב חבט ראשה של המתלוננת במנורה, וחנק אותה, עד שתפסה בצווארו באמצעות ציפורניה. לאחר מכן, חבט המשיב ראשה של המתלוננת בשידה. אורחי בית המלון ששמעו את צעקות המתלוננת, הזעיקו את פקידת הקבלה, וזו התקשרה למשטרה. לאחר מכן עזבו המשיב והמתלוננת את המלון. עוד נטען, כי כתוצאה מתקיפת המשיב, נגרמו למתלוננת שבר בשן וחתם מדמם בשפתיים.

3. עוד נטען, כי כל האמור לעיל התרחש כאשר המשיב מפר תנאים מגבילים שהוטלו עליו במסגרת הליך קודם ונמצא מחוץ למקום מעצר הבית בו היה אמור לשהות במהלך האירוע האמור לעיל (מ"ת 8010-05-19 (שלום ת"א) מד"י נ' א.ד.; להלן: "ההליך הקודם").

ההליך הקודם

4. כפי שניתן להוכיח ממספרו של ההליך הקודם, במסגרתו נקבעו תנאי השחרור שהופרו לכאורה על ידי המשיב, מועד פתיחתו, מאי 2019, סמוך מאוד לאירועים מושא כתב האישום בהליך זה. ביום 5.5.2019 הוגש כנגד המשיב כתב אישום, שייחס לו, במסגרתם של שלושה אישומים, שלוש עבירות של תקיפת המתלוננת, תקיפות שגרמו לה חבלות של ממש והתרחשו במהלך מחציתו השנייה של חודש אפריל 2019.
5. אף הליך זה נדון לפני. במסגרתו, דחיתי בקשת ב"כ המשיב לשחררו מיידית, טרם דיון בראיות. טענות ההגנה בדבר העדרה של תשתית ראיתית למיוחס למשיב - נדחו אף הן. קבעתי, כי טרם דיון בחלופת מעצר, יש לקבל עמדת שירות המבחן והדיון נדחה לשם כך. תסקיר שירות המבחן הוגש, והמליץ, בתמצית, על שחרור המשיב ממעצרו, בפיקוח רציף של הוריו, וכן על הטלת צו פיקוח מעצרים.
6. ביום 23.5.2019 הוריתי על שחרור המשיב בתנאים מגבילים שעיקרם שהותו בבית הוריו במהלך מרבית שעות היממה, ופיקוח רציף במשך כל שעות היממה של אחד מהם. אציין, כי התרשמתי כי להורים, שנשמעו לפני בהרחבה, עמדות שאינן נטולות קושי, הן בנוגע להבנת קשייו של המשיב, הן בנוגע להתייחסותם למתלוננת ועל-כן לא נעתרתי להמלצת שירות המבחן במלואה. עוד הוריתי על צו פיקוח מעצרים.
- הליך מעצר הימים
7. המשיב ביצע המיוחס לו בהליך הנוכחי לכאורה תוך כשלושה שבועות ממועד שחרורו בהליך הקודם. ביום 16.6.2019, עת הובא המשיב להארכת מעצר ראשונה, ועל אף שציין, כי התמונה על פניה נראית "רע מאוד", ביקש בא כוחו לשחררו למעצר בית בפיקוח אביו. הבקשה נדחתה, ובית המשפט האריך מעצר המשיב, ותוך כך הורה על בדיקתו על ידי הפסיכיאטר המחוזי. בדיקה כאמור נערכה; תוצאתה היתה כי אין אינדיקציה לצורך באשפוז המשיב, על אף שהומלץ על השמתו בתא פיקוח, עקב נסיון אובדני בעבר ועל רקע מצוקתו הנפשית. ביום 18.6.2019 הוגשה הצהרת תובע בעניין המשיב ומעצרו הוארך עד ליום 20.6.2019.
- הגשת כתב האישום ובקשת המעצר
8. כתב האישום הוגש ביום 20.6.2019. במועד זה נקבע כי תערך חוות דעת בעניין המשיב, בתנאי אשפוז. מעצרו של המשיב הוארך עד החלטה אחרת.
9. חוות הדעת הוגשה ביום 30.6.2019. נקבע, כי המשיב כשיר לעמוד לדין, והיה אחראי למעשיו בעת ביצועם. המשיב אובחן כבעל תסמונת אספרגר ועוד צוינו הפרעות הסתגלות, הפרעות נפשיות כתוצאה משימוש באלכוהול וחשד לשימוש בסמים. צוין בנוסף, כי ההערכה היא שהמשיב ביצע המיוחס לו במצב של הרעלת אלכוהול חריפה ולאחר שימוש אפשרי בקוקאין.
- טענות ההגנה
10. בדיון שהתקיים ביום 2.7.2019 טען בא כוחו של המשיב להעדרן של ראיות לכאורה לגבי עבירת התקיפה, אף כי אישר קיומן בכל הנוגע להפרת ההוראה החוקית. נטען, כי המתלוננת אינה אמינה, והיא שיזמה הקשר עם המשיב. עוד נטען למחדלי חקירה שעיקריהם אי-חקירת תייר שנכח במקום, ודבריו נקלטו במצלמות שעל גופם של שוטרים שהגיעו למקום. בנוסף נטען, כי פקידת הקבלה שהגיעה למקום לא הבחינה בדם או בחבלה של המתלוננת והודגש העדר התיעוד הרפואי של המתלוננת.
11. הסנגור הקדיש חלק ניכר מטיעונו למכתב שהגישה המתלוננת ללשכת התביעות. במכתב מבקשת המתלוננת לסגור את התיק כנגד המשיב "מחוסר עניין לציבור". לטענתה, האירוע אכן "גלש למעט פיזיות", אך היא הפרזה בתיאוריה, נוכח העובדה כי משיב הגיש "תלונה הדדית". עוד ציינה כי מדובר בטעות והפצירה בנציגי התביעה לתת למשיב הזדמנות שכן הוא "בחור טוב". זאת, על מנת שלא להרוס משפחתם ולנוכח מצבו הבריאותי.
12. ראשית, טען הסנגור כי התביעה חדלה באי העברת מכתב זה אליו (המכתב הגיע דרך הוריו של המשיב. על כך בהמשך). שנית, טען, מצביע המכתב על שקריה של המתלוננת. עוד הפנה לעובדת ביקורה של המתלוננת את המשיב בבית החולים אברבנאל, ביקור שמצא ביטוי במסגרת חוות הדעת הפסיכיאטרית שנערכה בעניינו (ראו תחילת עמ' 7, שם).
13. הסנגור טען כי יש מקום לחזרה מאישום; ציין כי לשיטתו אין צורך אף בתנאים שנקבעו בהליך הקודם, וביקש לשחררו "עוד היום", בתנאים שעיקרם אי יצירת קשר עם המתלוננת.
- דיון והכרעה
14. עיינתי בחומר החקירה, ושקלתי טיעוניהם של הצדדים. לא מצאתי קושי של ממש לקבוע קיומן ראיות לכאורה לכל המיוחס למשיב בכתב האישום, שעיובודן במשפט עשוי להביא להרשעתו של המשיב מעבר לכל ספק סביר (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996)).
- גרסת המתלוננת

15. כתב האישום מבוסס בעיקרו על גרסת המתלוננת. חיזוק לה נמצא בגרסת פקידת הקבלה במקום, תייר ששמע, יחד עם בן זוגו, קריאותיה לעזרה, שיחת חירום למוקד המשטרה ותיעוד חבלות המתלוננת וחבלות המשיב.
16. במהלך הדיון, טען הסניגור רבות בנוגע לאמינותה של המתלוננת ולכך שלמתלוננת, שיזמה את יצירת הקשר עם המשיב, אחריות ניכרת להפרת תנאי השחרור מטעם המשיב. עיינתי בגרסאותיה של המתלוננת - בחקירה, בעימות ודבריה בסמוך לאירוע, כפי שתועדו במצלמות הגוף של השוטרים. עמדתי שונה.
17. עיקר עובדות כתב האישום בנוגע לאירוע התקיפה מעוגן בהודעת המתלוננת. שיקולי מהימנות נבחנים, כידוע, במסגרת ההליך העיקרי. אף על פי כן אציין כי כלל לא התרשמתי כי הודעתה של המתלוננת נגועה, על פניה, בהפרזות ובהגזמות. לא בנוגע לחומרת חבלותיה (ראו ש' 66; ש' 72 להודעתה); לא בנוגע לאופי התקיפה (ראו גרסתה בעמ' 3 להודעתה, בנוגע להעדר מכות נוספות ולכך שמדובר באירוע אלימות ראשון ממועד שחרורו) או למערכת היחסים הכללית עם המשיב. לא מצאתי כי קיימים בדבריה פרוכות משמעותיות, המצדיקות חריגה מכלל זה (בש"פ 7362/15 פלוני נ' מדינת ישראל (1.12.2015)). בזהירות המתבקשת, ניתן לקבוע כי הרושם המתקבל, על-פניו, הוא שונה מסברת ההגנה.
18. צפיתי בסרטונים שבחומר החקירה, ואף בתיעוד מעצרה של המתלוננת על ידי השוטרים. הנראית מצמידה פיסת ממחטה לשפתיה, מסרה, לשאלות השוטרים, כי היתה בבית מלון, כי המשיב לא עשה לא כלום וכי על אף עדויות של אחרים: "סבבה.. זה לא קרה". המתלוננת מדגישה כי אינה רוצה להגיש תלונה ומסרבת, מספר פעמים, למסור את מספר הזהוי שלה מסיבה זו. לדבריה: "אם אני לא מגישה תלונה, למה אני צריכה להזדהות?". לשאלת המשטרה, מהו ההסבר "לכל הדם הזה", מסרה כי נשכה את שפתיה ושבה וציינה כי אינה חייבת להגיש תלונה. רק כאשר מודיעים השוטרים למתלוננת כי אם לא תזדהה - תיעצר, היא מתרצה ומוסרת מספר זה.
19. בסרטון נוסף, מאוחר יותר, מודיעים השוטרים למתלוננת כי היא עצורה. מצוקתה של המתלוננת ניכרת והיא מבקשת לדעת, בדמעות ובסערת נפש בולטת, מדוע היא נעצרת. היא פונה לשוטרים ולדבריה: "אני תקפתי אותו? לא הבנתי?.. לא עשיתי כלום. תענה לי.. על מה? מה עכשיו? ברצינות?".

20. אכן, המתלוננת מציינת כי אם המשיב אמר שהותקף על-ידיה, אז: "סבבה, אני אלשין עליו. הוא במעצר בית, והוא תקף אותי". הדברים צוטטו על ידי ב"כ המשיב במהלך הדיון, כתמיכה לטענותיו בדבר מניעה להפללת המשיב באירוע האלימות. אלא שציטוט הדברים, על נימתם הילדותית (ודוק: למתלוננת לא מלאו עדיין 20 שנה) במנותק מהקשרם חוטא לעובדות. המתלוננת נשמעת מדגישה כי לא עשתה דבר, כי לא הגישה תלונה כי לא רצתה לפגוע במשיב, כיוון שדאגה לשלומה ועוד ציינה, ככל שניתן להבין, באשר לסיבת הפגיעה במשיב: "הייתי חייבת לעשות הוא שבר לי את השיניים". המתלוננת מסרה לשוטרים אף כי אסור למשיב להיפגש איתה וכי הוא אמור להיות במעצר בית "כי הוא תקף אותי".

21. לא ברור כלל ועיקר מדוע הוחלט על מעצרה של המתלוננת. לשוטרים היה ידוע מראש, עקב גרסת פקידת הקבלה במלון והעד לאירוע, כמו גם מהשיחה למוקד המשטרה, כי המתלוננת היא הקרבן הנטען לעבירת האלימות; כך גם עלה מהשאלות שהופנו אליה מלכתחילה, טרם עיכובה. השוטרים היו ערים אף לעובדה כי המתלוננת בהריון, לטענתה. זאת ועוד, בשלב מסוים, לאחר שהמתלוננת נאזקת בידיה, פונים השוטרים לכבילת רגליה, על אף הפצרותיה כי לא יעשו כן ועל אף הצהרתה כי אין בכך צורך. איזוקה של אישה צעירה, פצועה ונסערת, מתלוננת בעבירת אלימות במשפחה, באמצע הרחוב, ונשיאתה על ידי ארבעה שוטרים לניידת, בנסיבות בהן מבחינים השוטרים בפציעתה, מחייבות בדיקה וליבון. לא למיותר לציין, כי אחד מהשוטרים נשמע פונה לשוטרת אחרת, שנתבקשה לערוך חיפוש על גופה של המתלוננת, ואומר לה: "תעשי לה פשפושים בפשפושיה". מדובר באמירה מבזה ובלתי ראויה, אף אם לא הגיעה לאזני המתלוננת.

22. נשוב ונפנה לראיות שבתיק. העימות שבין השניים הופסק בסמוך לתחילתו נוכח טענות המשיב לפיהן הוא רוצה להתאבד ואינו מעוניין בעימות. עם זאת, במסגרת חזרה המתלוננת על גרסתה לפיה המשיב הוא שיצר את הקשר וציינה, בפני המשיב, כי הוא זה שעמד על כך שישוה במלון.

23. התמונה הנשקפת מעיון במכלול הראיות הנוגעות לגרסת המתלוננת, מעלה כי רצונה הברור הוא אי מעורבות המשטרה בכל הנוגע לאירוע. גם המכתב שהופנה למפלג התביעות נדמה לכאורה כשלב טבעי בהתנהלותה אל מול המשיב ומשפחתו, ומתיישב עם מאפייני "תסמונת האישה המוכה" (ראו, בהתאמת הנדרשות: ע"פ 2879/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (17.10.2013)). לא מצאתי, כטענת ההגנה, כי יש בכך על מנת לפגוע במשקל הראיות לכאורה בשני ההליכים המתנהלים כנגד המשיב.

תימוכין לגרסת המתלוננת

24. המתלוננת נמצאה פצועה; שפתייה - מדממות ושן קדמית - שבורה. בחדר המלון נמצאו מספר מוקדים בהם נראו סימני דם. מעבר לחבלותיה של המתלוננת: על צווארה של המשיב נמצאו שריטות המתיישבות עם גרסת המתלוננת בנוגע לצורך בשימוש בציפורניה על מנת להימלט מאחיזתו של המשיב. מכאן, שסימני הפגיעות אצל שני המעורבים תומכים בגרסת המתלוננת.

25. גרסתה זו של המתלוננת מוצאת חיזוק בעדויות אובייקטיביות של פקידת הקבלה ושל תייר שהיה במקום, ששהה בחדר הסמוך לחדר בו היו המשיב והמתלוננת.

26. אשר לתייר, ניר יצחק: מדובר בליד ישראל שעבר לפני מספר שנים להתגורר בלוס אנג'לס ובמהלך האירוע שהה בחופשה במלון עם בן זוגו. הגרסה שנגבתה ממנו דלה ובלתי מפורטת, ובניגוד לנהלים ולשכל הישר, עדותו זו נמסרה בנוכחות בן הזוג, שהיה אף הוא עד לאירוע (אף כי יוער כי בן הזוג אינו דובר עברית ולא יכול היה להבין את דברי ניר).
27. עולה מהראיות כי ניר הוא שהתקשר למוקד 100 של המשטרה (ולא פקידת הקבלה, כפי שציין כתב האישום), אף כי לא ציין שמו לשאלת השוטר ומסר כי הוא מדבר מ"הקבלה". לדבריו שם, ביקש מהמשטרה להגיע עכשיו, כי: "היא צורחת, היא צורחת לגמרי". דברים אלה, על פניהם, נאמרים בעת שהאירוע ממשיך ומתרחש, ובהקשר זה לא ניתן לשלול החלת החריג שבסעיף 9 לפקודת הראיות ואף הרחבתו, בדרך של הגשת האמרה ללא עדות מוסרה (ע"פ 7293/97 ז'אפר נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 460 (1998); ע"פ 8704/09 באשה נ' מדינת ישראל, פסקה 32 לפסק דינו של כב' הש' הנדל (11.11.2012)).
28. ניר נקלט פעמיים בסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים שהגיעו למקום. טרם גביית העדות, ציין: "שמענו צרחות, ראינו אותה מהחלון השני". בחקירתו, מסר כי הוא ובן זוגו, ישבו במרפסת, כך שיכלו לראות "מבין החריצים". לדבריו, "שמענו אותה בוכה וצורחת"; "בפניקה". בשלב זה פונה ניר לבן הזוג, ששמו דיוויד. דיוויד הוא שמדבר בשלב זה (עניין שלא בא לידי ביטוי בהודעה הכתובה, ויש להצר על כך) ומספר, בליווי תנועות ידיים וגוף ברורות מאוד, לפיה הבחין באישה (ההתייחסות היא ספציפית ל-"She") שכובה, ולאחר מכן ראה בצלליות, האחת גוהרת מעל האחרת, והשניה - מתכווצת, אף כי ציין כי לא ראה מגע של ממש. ניר שב ומציין כי: "זה היה נשמע כמו קריאה לעזרה".
29. בא כוחו של המשיב ביקש להסתמך על דברי דיוויד לפיהם לא ראה מגע של ממש. ראשית, יש לזכור, כי תשומת לבם של ניר ושל דיוויד הופנתה למתרחש לחדר המשיב והמתלוננת, לאחר שמיעת זעקותיה של האחרונה, ובהחלט ניתן להסיק כי לפחות חלק מהאלימות התרחשה טרם הביטוי לכיוון זה. שנית, לא מצאתי כי דיוויד שלל אפשרות הכאת המתלוננת על ידי המשיב, אלא רק ציין - והדבר מעיד על רצון למסור גרסה עובדתית מדויקת ככל שאפשר - כי לא הבחין במגע כאמור. בדברים אין על מנת לסייע להגנה. להפך - עולה מהם תמונה ברורה של אלימות מכיוון המשיב לכיוון המתלוננת, הן נוכח מנח גופם של השניים, הן בשל זעקותיה של המתלוננת והאופן בו התפרשו על ידי התיירים כמבטאות פניקה וקריאה לסיוע.

30. פקידת הקבלה מסרה כי לאחר שהבינה מהעדים כי מתרחש אירוע אלימות, הייתה לה הרגשה כי מדובר בחדר בו שהו המשיב והמתלוננת. לדבריה, עלתה לחדר, ושם אמר לה המשיב כי אין לה מה לדאוג. המתלוננת, בעודה במקלחת, טענה כי הכל בסדר, אך הפקידה התעקשה כי תשוחח עימה בנפרד מהמשיב. לדבריה, אף כי המתלוננת שבה ומסרה כי הכל בסדר: "ברור שהיא בכתה, ברור שהרביץ לה, אין פה ספק". עוד ציינה כי המשיב אף לא לקח את הפיקדון שהפקיד, וכי לאחר שדברה עם המתלוננת, חזר על עקבותיו ואמר "שיקרא למשטרה עלי". עוד יש לציין כי פקידת הקבלה מסרה, כי "לצורה" מגיע המשיב הרבה פעמים למלון ואף שהה שם עם המתלוננת, אף כי לא נשאלה לעיתוי הגעותיו אלו. גרסת המשיב אף בעניין זה ("רק רשמתי ולא הייתי שם"), שלו קשר ישיר ליריעת המחלוקת ולנטען כנגדו, בעייתית ומוקשה על-פניה.

גרסת המשיב

31. המשיב נעצר ברחוב סמוך, ולגרסתו שם, רק הלך "לקנות משהו". המשיב הכחיש מספר פעמים כי היה במלון, גם כאשר הוטח בפניו כי קיימת קבלה ממנה עולה הימצאותו שם. כשנשאל לסימני השריטות שעל צווארו, השיב: "סתם". אציין, כי במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה חבט המשיב ראשו במחיצה מספר רב של פעמים, ונסינות השוטרים להפסיקו, לרבות הרכבת קסדה על ראשו, לא הסתייעו.

32. בחקירתו, שמר המשיב על זכות השתיקה בנוגע להפרת תנאי השחרור. לשאלה מי שכר את החדר - לא השיב תחילה. המשיב טען, כי המתלוננת היא יוזמת הקשר והוא אך נענה לבקשתה להיפגש עימו. המשיב טען תחילה כי לא הייתה כלל אלימות ולא נתן הסבר לסימני הדם שנמצאו בחדר המלון. בהקשר זה אדגיש, כי ממזכר המסומן נט' עולה כי המתלוננת נצפתה מצמידה נייר לשפתה, ומנגבת את פניה. אף כאשר עוכבה המתלוננת ברחוב, היא נראית מחזיקה ממחטת נייר בידה. קשה אפוא לקבל הטענה כי המשיב, שיצא מהמלון יחד עם המתלוננת, לא הבחין בדימום זה.

33. לאחר מכן מסר המשיב, כי הוא עצמו נחבל בצווארו (ראו שורה 59 להודעתו) והמתלוננת היא זו שתקפה אותו (שם, ש' 93) - דברים העומדים בסתירה לגרסתו בזמן מעצרו. המשיב מסר כי סימני הדם הם שלו, וכי השן השבורה של המתלוננת: "לא ממני".

34. עיינתי בחוות הדעת הפסיכיאטרית, במסגרתה נמסרה גרסה בנוגע להתרחשויות מושא האישום. לדברי המשיב שם, המתלוננת תקפה אותו, קפצה עליו ו-"הסתובבתי ונפלה, ונשכה את השפה עם השיניים" וכל זאת על רקע של טענותיה כלפיו על שימוש בסם ובגידה. גרסה זו לא פורטה בהודעתו, שם טען המשיב כי "רבו", "על טלפון" והיא קנאה לו (נכתב: "קינת", ש.ב.). המשיב טען כי הדם שלו, אך לא נתן כל הסבר לעניין, וכשנשאל מפורשות לחבלות שעל המתלוננת, מסר כי אינן בנמצא והוא אינו יודע "איך זה קרה".

קיומם של מחדלי חקירה

35. המתלוננת מסרה לשוטרים כי לא הלכה לרופא וכי טרם טיפלה בשן שנשברה (מזכר לג'). נוכח תיעוד פציעותיה בתצלומים, והעדר שיתוף הפעולה עם המשטרה לאחר החקירה הראשונית, איני רואה כי יש בדברים על מנת להפחית ממשקל הראיות שבתיק.

36. אשר לתייר ולחברו: מחומר החקירה עלה כי עזבו את ישראל למחרת האירוע וכי נערכו נסיונות לאתרם (ראו: מזכרים מסומנים מג'-מה'). בהקשר זה, ומבלי להפחית ממשקל הערותי הקודמות בנוגע לאופן גביית עדות ניר והעדר גרסה מסודרת מטעם דיוויד, אין המדובר במחדלי חקירה. בד בבד, יש לציין כי עולה ממזכר המסומן מה' כי מועד עזיבתם של השניים, למחרת האירוע, היה ידוע למשטרה, ולא נעשה נסיון לעבות גרסתם, לגבות פרטי התקשרות ברורים יותר או לפעול לקידומה של עדות מוקדמת מטעמם עובר ליציאתם מישראל.
37. טענת בא כוח המשיב כי הפקידה לא ציינה כי הבחינה בסימני דם על המתלוננת אינה בעלת משמעות רבה, נוכח אי הפירוט הברור בחקירתה, ומנגד - העובדה כי המתלוננת נמצאה פצועה ומדממת. עוד יש לציין, כי הפקידה מתועדת בסרטון שואלת את השוטרים האם הם רוצים לצלם את "הסדין עם הדם", ובעת שהיא שווה שם עם השוטרים, היא זו המפנה תשומת לבם לכתמי דם בהם לא הבחינו.
38. החקירה, כטענת הסניגור, אינה חפה מקשיים. העדויות כאמור לעיל, דלות, על הפגמים שנפלו בחקירת העדים - עמדתי לעיל. דיוויד אינו כלול ברשימת עדי התביעה. לא ראיתי אינדיקציה לבדיקת טיב סימני הדם, נוכח טענות המשיב (אף כי באיחור) כי מקורם של אלה ממנו. גם מכשירי הטלפון לא נבדקו, על מנת לבחון טענות המשיב והמתלוננת בנוגע לשאלה מיהו יוזם הקשר. סיכומם של דברים
39. התמונה המסתמנת ממכלול הראיות ברורה ומספקת לצורך ההליך שלפני. לגרסת המתלוננת קיימות עדויות תומכות; תשומת ליבם של התייר ובן זוגו הופנתה לחדר בו שהו המשיב והמתלוננת בשל זעקותיה של האחרונה. מדברי ניר עולה בבירור כי שמע את המתלוננת זועקת, גם אם לא הבחין בתקיפה ממש. החבלות שעל המתלוננת -ברורות; הטענה (הכבושה) כי נשכה את שפתיה ובכך פגעה בעצמה - מוקשה (מדוע שכך תפעל? נשיכת שפתיים רצונית, ככלל, אינה מובילה לדימום משמעותי שנצפה במספר מוקדים בחדר המלון). בתמונות על גבי מסמך נו' ניתן לראות בבירור שן עליונה שחלקה שבור ואת הפצע בשפתיה של המתלוננת. נמצאו סימני דם ברורים בחדר המלון, על גבי מתג החשמל, סדין, כיור, מגבת ועל גבי משטח נוסף, סמוך לחפץ שנראה כשלט רחוק.
40. הסברי המשיב לאירוע הם חלקיים וכבושים, ואינם מניחים את הדעת.
41. הראיות מתחזקות לא רק נוכח חבלות המתלוננת אלא אף בשל סימני השריטה שעל המשיב, להם לא נתן הסבר בשעת מעצרו ומתיישבים היטב עם גרסת המתלוננת בדבר נסיונותיה להיחלץ מתקיפתו.

42. נתתי דעתי לאפשרות (אף כי לא נטענה) כי ייקשה על התביעה להביא את ניר לעדות (דיויד ממילא אינו כלול ברשימת העדים), ואולם, איני סבורה כי לעת הזו, ומראש, יש לקבוע, מלכתחילה, כי חל כרסום בראיות נוכח עזיבתו את ישראל. ממילא, גם ללא גרסתו, ניתן לקבוע בבירור כי קיימות ראיות לכאורה למיוחס למשיב, כמפורט לעיל.

43. לפיכך, יש לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה אף בנוגע לעבירת התקיפה ולא רק לעניין הפרת ההוראה החוקית.

44. עוד אציין, כי הסברי התביעה בנוגע לאי הכללת מכתבה של המתלוננת בחומר החקירה - (נוכח העדרותו של התובע אליו הופנה המכתב, שכפי שניתן להבין הגיע תחילה לשולחנו ולא צורף מראש לתיק החקירה) ככלל מקובלים עלי והרושם הוא כי אין המדובר במחדל מכוון. נזק לא נגרם, שכן המכתב הגיע לידי הסניגור, דרך הוריו של המשיב. לא למיותר לציין, כי על אף שהעדר רצונה של המתלוננת בהפללת המשיב ניכר מלכתחילה, אף במכתב זה לא חזרה בה מהטענה כי הופעלה כלפיה אלימות (עניין שהוכחש על ידי המשיב).

עילות המעצר

עילת המסוכנות

45. כנגד המשיב קמה עילת מעצר סטטוטורית נוכח טיב העבירה המיוחסת לו - תקיפת בת זוג. עילה זו מתחזקת נוכח חומרת התקיפה וביצועה בסמיכות לאנשים זרים. העובדה כי זעקות המתלוננת הסבו את תשומת לב דרי החדר הסמוך, מלמדת כשלעצמה על עצמת האלימות שהופעלה. אינדיקציה נוספת לעצמה זו נמצאת בחבלה על שפתה של המתלוננת, ובעובדה כי שן המתלוננת נשברה במהלך האירוע. לא ניתן שלא לתת משקל משמעותי לעובדה כי המשיב תקף לכאורה את המתלוננת בעודה נושאת ברחמה את ילדם המשותף.

46. כל האמור לעיל מתעצם נוכח העובדה כי המשיב ביצע לכאורה עבירות נוספות כנגד המתלוננת בסמיכות זמנים רבה לאירועים בגינם הואשם בהליך הקודם, ולאחר שהיה נתון במעצר בגין אירועים אלה תקופה העולה על שלושה שבועות. אז, יוחסו למשיב שלוש עבירות של תקיפת המתלוננת. אירוע אחד, שהתרחש ברחוב מרכזי, במסגרתו תקף המשיב את המתלוננת באמצעות סטירות, אגרופים לראשה ובעיטות לגופה וכל זאת לעיני עובר אורח. תקיפה זו הובילה לפגיעה בקרקפת המתלוננת. הרקע לאירוע - כעסו של המשיב על האיחור בדימום הוסת של המתלוננת (כיום נטען כי המתלוננת הרה). אירוע שני, על רקע אי הצלחתו של המשיב לקיים יחסי מין עם המתלוננת, במסגרתו הכה אותה המשיב באגרופיו, בעט בה, ואף חנק אותה, בעודה שכובה על הרצפה, עד שהצליחה להימלט מהדירה. כתוצאה מתקיפה זו, נגרמו למתלוננת חבלות ברגליה, גבה וידיה, אודם בעיניה ונפיחות בעפעפיה. אירוע שלישי התרחש על רקע רצונה של המתלוננת לקיים יחסי מין עם המשיב, אז תקף המשיב את המתלוננת בחלקי גופה וגרם לה חבלה ברגלה וסימן אדום מעל עינה.

47. זאת ועוד: למשיב עבר פלילי רלבנטי. המשיב הורשע פעמיים, בסוף שנת 2016 ובחודש יולי 2015, בעבירות תקיפת בת זוג, שאינה המתלוננת, הראשונה בהן אף גרמה לחבלה של ממש. בשל כך, מתגבשת מסקנה כי מסוכנות המשיב אינה אך ורק כלפי המתלוננת עצמה. הליכים אלה הסתיימו ללא מאסר בפועל או בעבודות שירות, ואולם, יש בהם כדי ללמד כי הליך פלילי, כפול, לא הרתיע המשיב מלבצע לכאורה עבירות דומות, חמורות יותר. גם הליך טיפולי לו נדרש המשיב במסגרת הרשעתו הראשונה, אז הוטל עליו צו מבחן, לא פעל פעולתו.

48. לכל אלה יש להוסיף את מצבו הנפשי המורכב של המשיב. בתמצית יאמר, כי ממחוות הדעת הפסיכיאטרית עולה כי המשיב אובחן כסובל מהפרעת אישיות ועל פי תעודת חדר המיון מיום 17.6.2019 הוא חסר שליטה בדחפיו.

49. להשלמת התמונה: למשיב רקע בשימוש בחומרים אסורים. גם במסגרת תיק זה עלה, מדברי המתלוננת ומחווות הדעת הפסיכיאטרית, שימוש בסמים ובאלכוהול באופן חריף.

50. עוד אציין, כי המשיב שמר על זכות השתיקה בחקירותיו. לדברים השלכה לא רק על עוצמת הראיות שכנגדו, אלא אף חיזוק עילת המסוכנות (בש"פ 748/10 איסקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.2.2010))

עילת השיבוש

51. עילה נוספת, מובהקת, נוגעת לחשש לשיבוש מהלכי משפט ולהשפעה על עדים. הקשר בין המשיב למתלוננת סבוך ואלים. ניכר כי המתלוננת תלויה בו. מדברי הסניגור עצמו עולה כי המתלוננת הגישה את המכתב למחלק התביעות והעבירה העתק, חתום, לידי הורי המשיב - משם הגיע לידי שלו. קשר זה עם הוריו של בן זוגה, הבזים לה ומתעבים אותה (ראה דברי האב בחקירתו, ש' 17 ואילך; דברי האם בעמ' 10, ש' 22-20 לפרוטוקול הדיון בהליך הקודם) זועק 'דרשני'.

52. עוד נטען, כי כל רצונו של המשיב הוא להתנתק מהמתלוננת, דברים שהובהרו, למרבה הצער, כבלתי נכונים. המתלוננת היא כבת 19 שנים ומחצה בלבד. המשיב מבוגר ממנה בשנים רבות. מצבו הכלכלי איתן. שלה - לא. פער הגילאים והמעמד מהווה קרקע נוחה למערכת יחסים בעייתית ותלותית ולדינמיקה זוגית מסוכנת. בניגוד לנטען מפי ההגנה, המתלוננת היא הנפגעת ממערכת יחסים זו; לא המשיב. המשיב הוא שהפר תנאי השחרור בהליך הקודם - לא המתלוננת. המשיב הוא שהיה אלים כלפי המתלוננת, ופגע בה קשות ארבע פעמים, בתקופה של פחות מחודשיים, במסגרתה אף שהה בתנאי מעצר, שלא הרתיעוהו. עוד אציין, כי ככל שעמדת המשיב משתקפת בדברי בא כוחו בשני ההליכים הרי שהיא נתפסת על ידו כנערת ליווי סחטנית; ראו גם דבריו שלו עצמו כעולה מסוף עמ' 2 לתסקיר שירות המבחן שנערך בהליך הקודם. גם אם הייתי מקבלת את כל טענות ההגנה (ואיני עושה כן) לפיהן המתלוננת היא יוזמת הקשר הבלעדית וכי המשיב נפגש איתה אך בשל לחציה, לא מצאתי כי יש בהם על מנת להפחית, ולו במעט, מהמסוכנות הנשקפת מהמשיב.

53. על פי הוראות סעיף 21(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, עצם הפרת תנאי השחרור, מהווה, עילת מעצר עצמאית. אף זו מתקיימת בענייננו. שקילת אפשרות שחרור המשיב לחלופת המעצר או להשמתו במעצר תחת פיקוח אלקטרוני 54. על בית המשפט, תמיד, להידרש לשאלה האם ניתן להשיג את מטרת המעצר, "בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה" (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים שלעיל). אלא שבחינת חלופת המעצר תעשה בשני שלבים. תחילה, יש לבחון האם מתקיימת חלופת מעצר העשויה ליתן מענה הולם למסוכנותו של המשיב ומאיינת ולמצער, מפחיתה ממשית, החשש להשפעה על עדים ולשיבוש מהלכי משפט. ככל שהתשובה לשאלה זו היא שלילית, אין צורך להמשיך ולבחון התאמת חלופת מעצר קונקרטי (בש"פ 7829/16 דע"ד נ' מדינת ישראל (31.10.2016)).

55. טענת בא כוחו של המשיב לפיה אין צורך בתנאים שנקבעו בעבר היא, בלשון המעטה, מרחיקת לכת. הצורך קיים בבירור; אלא שתועלת - אין. הוריו של המשיב הוכיחו כי אינם מתאימים לשמש כחלופת מעצר עבורו. לא ניתן לסמוך עליהם כי יפקחו על המשיב באופן ההולם את מידת המסוכנות - העצומה - הנשקפת ממנו. אכן, האירוע התרחש בשעת לילה מאוחרת, ונטען כי ההורים לא היו מודעים ליציאת המשיב מהבית. אלא שהמתלוננת ציינה נפגשה עימו פעמים רבות לאחר מתן החלטת השחרור. בקשר כה אינטנסיבי לא ניתן שלא להבחין, ואי הפסקתו על ידי הוריו של המשיב מלמד כי אין ביכולתם (ככל שאכן רוצים הם בכך) להשפיע על התנהלות המשיב. לא למיותר לציין את מענה האם לשאלה האם המתלוננת יצרה קשר עם המשיב, לפיו: "הוא לא ילד קטן, הוא בן 32". הדברים מדברים בעד עצמם.

56. המפקחים הוכיחו עצמם, ושוב: בלשון המעטה, כבלתי ראויים, אך עיקר המוקד הוא המשיב. נקודת המוצא לשחרור אדם לחלופה היא האפשרות לבטוח בו כי יקיים תנאי השחרור. משנשמט האמון - נשמטת האפשרות לשחרור בחלופה או להשמתו תחת פיקוח אלקטרוני (בש"פ 2587/17 מד"י נ' בן אבו (27.3.2017)). אמון כאמור לא ניתן לתת במשיב. נוכח המסוכנות הנשקפת ממנו, טיב הקשר עם המתלוננת, הרקע הנפשי והשימוש בחומרים משכרים, והפרתם הבוטה של תנאי השחרור, תוך ביצוע עבירת אלימות כלפי אותו הקרוב, תוך פרק זמן כה קצר - כל חלופה לא תסכון. אף השמתו של המשיב באיזוק אלקטרוני לא תועיל להפגת מסוכנותו זו ולהבטחת שלומה של המתלוננת מגילויי אלימות נוספים.

57. המשיב לא צלח השלב בראשון במבחן הדו שלבי. לפיכך, איני מוצאת לנכון אף לבחון (פעם נוספת) באמצעות שירות המבחן חלופת מעצר או בחינת אפשרות השמת המשיב בפיקוח אלקטרוני. זאת, אף בהינתן כי נוכח התרשמותי בנוגע לטיב הקשר בין המשיב למתלוננת, ולעובדה כי נמשך תחת פיקוח הוריו, אין די בכיסוי המספקת "מטריית" האיזוק האלקטרוני להבטחת מטרות המעצר.
58. אני ערה לרקעו של המשיב ובמיוחד לאבחנתו כבעל תסמונת אספרגר. חווית המעצר, הקשה על כל אדם ממילא, קשה עבורו אף יותר. לא נעלמה מעיני אף התנהלותו בניידת, עת הובא לחקירתו וכן עובדת נסיון העבר לפגיעה עצמית. מצבו של המשיב היה נדבך משמעותי בשיקולי החלטת השחרור הקודמת (ראו עמ' 12, ש' 9-12 לפרוטוקול הדיון בהליך הקודם). התנהלותו נעדרת הגבולות של המשיב, הזלזול הבוטה בהוראות בית המשפט, והעדר הרצון או היכולת לשמור על תנאי השחרור והכל תוך ביצוע עבירות אלימות חמורה, מלמדים שמקומו של שיקול זה נסוג כעת אל מול יתר שיקולי המעצר ובראשם הבטחת שלומה של המתלוננת.
- סוף דבר
59. אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים בהליך הנוכחי (מ"ת 44498-06-19). הבקשה לעיון חוזר בהליך הקודם - מתקבלת ואני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים אף בהליך זה (מ"ת 8010-05-19).
60. תשומת לב שלטונות שב"ס למצבו הנפשי של המשיב ולהמלצת הפסיכיאטר המחוזי בדבר תנאי מעצרו.
61. נוכח האמור לעיל בנוגע להתנהלות המשטרה במהלך מעצרה של המתלוננת, תפעל המזכירות להעביר החלטתי למפקד תחנת לב תל אביב ולעו"ד קרן בלס, ב"כ המתלוננת.
- ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ט, 08 יולי 2019, בהעדר הצדדים.